

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.412 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2009 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), haar ter kennis gebracht op 28 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat Ph. TERMOTE en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn.

Op 11 november 2002 huwt verzoekster in Ghana met dhr. N.O.D. van Belgische nationaliteit.

Verzoekster vraagt een visum gezinshereniging aan. Verzoekster ontvangt een visum gezinshereniging en reist op 23 februari 2004 naar België.

Op 29 maart 2004 wordt het huwelijk tussen verzoekster en dhr. N.O.D. gelegaliseerd te Brussel.

Op 2 april 2004 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging als echtgenote van dhr. N.O.D.

Op 9 augustus 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij aan verzoekster de vestiging wordt geweigerd.

Tegen voormelde beslissing van 9 augustus 2004 dient verzoekster een verzoek tot herziening in.

Op 2 september 2005 wordt verzoekster van ambtswege afgevoerd. Dienvolgens wordt het verzoek tot herziening zonder voorwerp verklaard.

Verzoekster vraagt opnieuw een visum gezinshereniging aan. Op 31 maart 2008 wordt beslist om aan verzoekster een visum gezinshereniging af te leveren en vervolgens reist zij opnieuw naar België.

Op 28 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als echtgenote van een Belg.

Op 9 september 2008 ontvangt verzoekster een F-kaart, een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, geldig tot 12 augustus 2013.

Op 21 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Reden van de beslissing: art. 42 quater §1 4° van de wet van 15.12.1980

Uit het proces-verbaal met nr. AN.55.LB.004127/2009 – GF d.d. 12.01.2009 blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging is van betrokkene met de echtgenoot. Van het ogenblik dat betrokkene de verblijfskaart had ontvangen is ze terug naar Ghana gereisd en heeft ze beweerd niet terug bij de echtgenoot te willen komen wonen.

In dit kader dient ook de voorgeschiedenis van dit dossier te worden beschouwd: reeds in 2004, wenste de echtgenoot dat het huwelijk werd nietig verklaard, daar betrokkene met hem niet wilde samenleven, maar enkel een verblijfsvergunning op het oog had. De aanvraag van betrokkene werd toen geweigerd, waarna ze in 2005 werd afgevoerd van ambtswege. Ze kreeg in 2008 een D-visum op basis van het feit dat het huwelijk nog steeds bestaat.

De echtgenoot heeft nu begrepen dat de bedoelingen van betrokkene onveranderd zijn gebleven, namelijk geen duurzame levensgemeenschap opbouwen met hem, maar enkel een verblijfsvergunning bemachtigen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift vraagt verzoekster om haar een verblijfsrecht toe te kennen.

Tegen de bestreden beslissing staat enkel een annulatieberoep open bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg kan de Raad zich niet uitspreken over het al dan niet toekennen van een verblijfsrecht.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook van de wettelijke motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel van het eerste middel gaat verzoekster in op de vermeende schending van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet.

Na de citering van de motivering van de bestreden beslissing en de citering van het voornoemde artikel, geeft verzoekster aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster geeft aan dat uit het door haar gegeven feitenrelaas blijkt dat het voor haar inderdaad onmogelijk is om samen met dhr. N.O.D. onder één dak te leven en dit omwille van het feit dat zij geconfronteerd werd met partnergeweld. Verzoekster meent dat uit de overige stukken van het dossier blijkt dat er in het verleden wél van een gezamenlijke vestiging tussen partijen sprake is geweest. Verzoekster merkt op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich beroept op artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet en dit nadat zij reeds meer dan 4 jaar in België verblijft, dat dit duidelijk blijkt uit het door haar gegeven feitenrelaas en meer bepaald uit het afgestempeld internationaal paspoort. Verzoekster is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich maar op artikel 42 van de Vreemdelingenwet kan beroepen tijdens de eerste twee jaar van het verblijf, dat in casu reeds sedert 2 april 2006 verlopen is.

Hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster meent dat het artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet geschonden is omdat ten eerste het niet meer bestaan van een gezamenlijke vestiging te wijten is aan het niet mogelijk zijn onder één dak te wonen door partnergeweld, omdat ten tweede er in het verleden wél sprake was van een gezamenlijke vestiging tussen de partijen en omdat ten derde het voornoemde artikel slechts van toepassing is tijdens de eerste twee jaar van het verblijf en zij reeds meer dan 4 jaar in België verblijft.

Het artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat in casu werd toegepast, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)”

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het proces-verbaal van 12 januari 2009, blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat tussen de echtgenoten. Dit wordt door verzoekster geenszins betwist gezien zij zelf te kennen geeft dat het voor haar onmogelijk is om samen met de heer N.O.D. onder één dak te leven. Tevens stelt zij dat er in het verleden ‘wél’ sprake is geweest van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten, zodat hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster meent dat er heden geen gezamenlijke vestiging meer bestaat.

Waar verzoekster stelt dat de gezamenlijke vestiging niet meer bestaat door het niet mogelijk zijn onder één dak te wonen door partnergeweld, wijst de Raad erop dat verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarde van gezamenlijke vestiging en dat aldus haar voornoemde grieven geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is

tussen haar en haar echtgenoot, zodat de verwerende partij in alle redelijkheid en op grond van de wettelijke bepalingen terzake kon overgaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

Bovendien dient erop gewezen dat er inderdaad een uitzondering op het beëindigen van het verblijfsrecht omwille van het niet meer bestaan van de gezamenlijke vestiging bestaat wanneer men zich in een bijzondere schrijnende situatie bevindt (bijvoorbeeld door huiselijk geweld), doch dient de Raad erop te wijzen dat de verwerende partij hiervan geenszins op de hoogte werd gesteld, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst hierbij ook naar de bespreking van het derde middel.

Waar verzoekster in tweede instantie stelt dat het artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet geschonden is daar er in het verleden wél sprake is geweest van een gezamenlijke vestiging, wijst de Raad erop dat het voornoemde artikel net bepaalt dat er een einde aan het verblijfsrecht kan gesteld worden wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Dus net door aan te geven dat er in het verleden wél sprake was van een gezamenlijke vestiging en door te stellen dat heden het samenleven niet meer mogelijk is, geeft verzoekster zelf impliciet te kennen dat er toepassing kon gemaakt worden van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster ten slotte van mening is dat het artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet geschonden is doordat het voornoemde artikel slechts van toepassing is tijdens de eerste twee jaar van het verblijf en zij reeds meer dan 4 jaar in België verblijft, kan zij niet gevolgd worden.

Immers stelt het voornoemde artikel dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds op 2 april 2004 een aanvraag tot vestiging indiende als echtgenote van dhr. N.O.D., doch dat deze aanvraag op 9 augustus 2004 werd geweigerd door de gemachtigde van de minister. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoekster een verzoek tot herziening indiende tegen de voormelde beslissing van 9 augustus 2004, doch dat zij nooit enig vervolg gaf aan het verzoek en zij op 2 september 2005 ambtelijk werd geschrapt, zodat het verzoek tot herziening zonder voorwerp werd verklaard. Aldus heeft verzoekster in de voornoemde periode geen 'verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie', daar het statuut haar nooit werd toegekend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 28 juli 2008 opnieuw een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belg. Verder blijkt ook dat zij op 9 september 2008 een F-kaart ontvangt geldig tot 12 augustus 2013. Aldus geldt haar verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie sinds 9 september 2008 en geenszins, zoals verzoekster verkeerdelijk meent, sinds 2 april 2004. Zodoende dient de Raad vast te stellen dat de termijn van de eerste twee jaar van haar verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, nog geenszins verlopen is, zodat de gemachtigde van de minister terecht toepassing kon maken van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt een schending van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet geenszins aannemelijk.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het eerste middel gaat verzoekster verder in op de schending van de wettelijke motiveringsplicht.

Verzoekster bekritiseert de motivering waar die stelt wat volgt:

“Van het ogenblik dat betrokkene de verblijfskaart had ontvangen is ze terug naar Ghana gereisd en heeft ze beweerd niet terug bij de echtgenoot te willen komen wonen.”

Verzoekster is van mening dat uit het door haar gegeven feitenrelaas en uit de bij haar inleidend verzoekschrift gevoegde stukken overduidelijk blijkt dat deze stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct is en zij haar beslissing tot weigering van het verblijfsrecht niet wettelijk motiveert. Verzoekster geeft aan dat het immers overduidelijk is dat zij tot december 2007 in België heeft verbleven, dat zij werd geconfronteerd met het feit dat dhr. N.O.D. haar de toegang tot de echtelijke woonst heeft geweigerd en haar niet onderhield nadat ze pas in België was toegekomen, dat zij werd genoodzaakt om de wettelijk voorziene verzoeningsprocedure bij de Vrederechter te initiëren teneinde te pogen de echtelijke problemen op te lossen, dat zij echter met een weigerende houding van dhr. N.O.D. geconfronteerd werd die zich volledig van zijn echtelijke verplichtingen heeft onttrokken, dat zij daarenboven met echtelijk geweld geconfronteerd werd telkens wanneer zij terug een poging heeft gedaan om het tot op heden bestaande huwelijk te redden, dat zij intussen zeer behoorlijk geïntegreerd is in België ten bewijze waarvan haar werk als bediende bij de NV (...) blijkt. Verzoekster is dan ook van mening dat uit de bovenstaande redenen overduidelijk blijkt dat het niet zij was die niet terug bij dhr. N.O.D. wilde komen wonen. Zij vervolgt dat zij integendeel, geconfronteerd met de onmenselijke situatie die de cumulatie van partnergeweld en haar angst om niet meer in België te mogen verblijven (zij weet immers dat zij volledig afhankelijk is van de grillen van haar echtgenoot om in België te kunnen verblijven – dhr. N.O.D. chanteerde haar ook altijd met dit feit), steeds het onmogelijke heeft gedaan om haar huwelijk te kunnen redden. Zij stelt dat deze onvergeefse pogingen haar momenteel niet enkel veel fysiek leed hebben opgeleverd maar zouden nu dhr. N.O.D. uitvoering geeft aan zijn chantage om er voor te zorgen dat zij niet meer in België zou kunnen verblijven, ook tot gevolg hebben dat zij met de onmenselijke situatie geconfronteerd zou worden dat zij het Belgische grondgebied zou moeten verlaten. Concluderend stelt verzoekster dat, wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verzoekster is die niet meer bij haar echtgenoot wil wonen, zij haar beslissing niet naar recht motiveert.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat uit het proces-verbaal van 12 januari 2009 blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, alsook naar de juridische grondslag, met name naar het artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan aldus niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij de bestreden beslissing 'niet wettelijk motiveert'.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoekster de redengeving inhoudelijk betwist, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat waar verzoekster stelt dat het hier betwiste deel van de motivering een incorrecte stelling uitmaakt van de Dienst Vreemdelingenzaken, zij niet kan gevolgd worden. Immers verwijst de verwerende partij naar het proces-verbaal van 12 januari 2009 en stelt dat daaruit blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging is. Ter verduidelijking geeft de verwerende partij dan enkele elementen terug uit het proces-verbaal van 12 januari 2009 waaruit blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, namelijk uit het feit dat verzoekster terug is gereisd naar Ghana vanaf het ogenblik van het ontvangen van de verblijfskaart en het feit dat zij beweerd heeft niet terug bij de echtgenoot te willen komen wonen. Aldus vormt het genoemde motief de stellingen opgenomen in het proces-verbaal (en niet de stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf), waaruit de verwerende partij heeft afgeleid dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Waar verzoekster stelt dat zij tot december 2007 in België heeft verbleven, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk kan doen aan het gegeven dat verzoekster van het ogenblik dat zij de verblijfskaart had ontvangen, teruggereisd is naar Ghana. Immers verkreeg verzoekster de verblijfskaart op 9 september 2008 en kan aldus het feit als zou zij tot december 2007 in België hebben verbleven, geen duidelijkheid scheppen over haar wel of niet verblijf in België na het ontvangen van de verblijfskaart. Verzoekster weerlegt aldus op geen enkele wijze het argument dat zij na het verblijven van haar verblijfskaart zou zijn teruggekeerd naar Ghana, zodat zij niet kan voorhouden dat niet correct gemotiveerd werd.

Waar verzoekster poogt aan te tonen dat zij wel degelijk bij de heer N.O.D. wilde inwonen maar dat de heer N.O.D. haar de toegang tot de echtelijke woonst heeft geweigerd en haar niet onderhield nadat ze pas in België was toegekomen, dat zij werd genoodzaakt om de wettelijk voorziene verzoeningsprocedure bij de vrederechter te initiëren teneinde te pogen de echtelijke problemen op te lossen, dat zij echter met een weigerende houding van dhr. N.O.D. geconfronteerd werd die zich volledig van zijn echtelijke verplichtingen heeft onttrokken, dat zij daarenboven met echtelijk geweld geconfronteerd werd telkens wanneer zij terug een poging heeft gedaan om het tot op heden bestaande huwelijk te redden, wijst de Raad erop dat verzoekster met voorgaande stellingen niet aannemelijk maakt dat zij niet 'beweerd' heeft, zoals de echtgenoot aangaf ter gelegenheid van het proces-verbaal van 12 januari 2009, niet terug bij de echtgenoot te willen komen wonen.

Waar verzoekster ook nog aangeeft dat zij, geconfronteerd met de onmenselijke situatie die de cumulatie van partnergeweld en haar angst om niet meer in België te mogen verblijven, steeds het onmogelijke heeft gedaan om haar huwelijk te kunnen redden, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekster hiermee niet betwist dat zij 'beweerd' heeft niet terug bij de echtgenoot te willen komen wonen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster in haar verzoekschrift, bij de citering/vertaling van wat zij reeds gesteld had ten aanzien van de politie op 25 augustus 2008, zelf aangeeft dat zij haar echtgenoot wenst te verlaten.

Verzoekster weerlegt aldus op geen enkele wijze het argument dat zij beweerd heeft niet terug bij de echtgenoot te willen komen wonen, zodat zij niet kan voorhouden dat niet correct gemotiveerd werd.

Ten overvloede wenst de Raad erop te wijzen dat de pogingen in het verleden van verzoekster om haar huwelijk te redden (door bijvoorbeeld de procedure bij de vrederechter), er niet noodzakelijk op wijzen dat zij heden niet zou kunnen beweren niet terug bij de echtgenoot te willen komen wonen.

Waar verzoekster nog aanhaalt dat zij behoorlijk in België geïntegreerd is en dit blijkt uit haar werk als bediende, wijst de Raad erop dat de integratie van verzoekster geen afbreuk kan doen aan het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, nu verzoeksters verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie beëindigd werd omwille van het niet meer bestaan van een gezamenlijke vestiging.

De bestreden beslissing is gebaseerd op relevante en juiste feiten en vermeldt de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen. De motivering blijkt de beslissing te kunnen dragen en is bijgevolg afdoende en deugdelijk. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet en van de wettelijke motiveringsplicht.

Na de citering van voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet, stelt verzoekster dat blijkt dat de partijen sedert 2002, of bijna 7 jaar met elkaar gehuwd zijn en dat er geen enkele discussie kan bestaan dat dit huwelijk één jaar binnen het Belgische Rijk heeft geduurd. Verzoekster wijst erop dat zelfs de historiek adres overduidelijk vermeldt dat zij in elk geval van 02.04.2004 tot en met 02.09.2005 in België heeft verbleven en het huwelijk tussen partijen, dat op geen enkele wijze ontbonden is (de maatregelen door de vrederechter uitgesproken hebben immers niet de ontbinding van het huwelijk tot gevolg) aldus zonder enige discussie meer dan een jaar op het grondgebied van het Rijk heeft geduurd.

Wat betreft de aangevoerde schending van de wettelijke motiveringsplicht, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;”

Uit voornoemd artikel volgt dat het verblijfsrecht niet kan beëindigd worden als de gezamenlijke vestiging, op het ogenblik van het beëindiging van de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In casu werd het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd omdat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging, aldus dient te worden nagegaan hoelang de gezamenlijke vestiging heeft geduurd, tot aan het ogenblik van de beëindiging van de gezamenlijke vestiging. De beëindiging van de gezamenlijke vestiging kan vastgesteld worden op het ogenblik dat de

echtgenoot van verzoekster aangeeft dat verzoekster niet meer bij hem woont/wil wonen, aldus op het ogenblik van het opstellen van het proces-verbaal, zijnde 12 januari 2009. Aldus dient verzoekster, opdat de uitzondering in artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing zou kunnen zijn, een ononderbroken gezamenlijke vestiging te kennen met haar echtgenoot sinds 12 januari 2006 en vroeger.

Zoals reeds aangegeven naar aanleiding van de bespreking van het eerste onderdeel van het eerste middel, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster in het verleden gepoogd heeft om de gezamenlijke vestiging tussen haar en haar echtgenoot te laten vaststellen, door een aanvraag tot vestiging op 2 april 2004 in functie van haar echtgenoot, doch werd deze gezamenlijke vestiging in voornoemde procedure nooit vastgesteld. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster pas opnieuw toestemming verkreeg voor een visum gezinshereniging op 31 maart 2008 en pas op 28 juli 2008 een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende in België. Hieruit blijkt duidelijk dat de gezamenlijke vestiging, op het ogenblik van de beëindiging van de gezamenlijke vestiging, zijnde 12 januari 2009, geenszins drie jaar of meer duurde. Aldus is het duidelijk dat verzoekster niet valt onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er dus nogmaals op dat het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd werd omdat er geen sprake meer was van een 'gezamenlijke vestiging' en geenszins omdat het bestaan van een 'huwelijk' in twijfel werd getrokken, zodat verzoekster haar kritiek als zou zij reeds zeven jaar gehuwd zijn en in België hebben verbleven minstens van 2 april 2004 tot 2 september 2005, niet dienstig kan voeren.

Verzoekster maakt een schending van 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet (het is uit de uiteenzetting van het middel en de citering van het bedoelde artikel duidelijk dat verzoekster doelt op artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet) en van de wettelijke motiveringsplicht.

Na citering van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, stelt verzoekster dat het in casu overduidelijk is dat zij het slachtoffer is geweest van huishoudelijk geweld. Zij verwijst naar wat zij reeds stelde in het tweede onderdeel van het eerste middel, naar de door haar bij haar inleidend verzoekschrift gevoegde stukken en naar het feitenrelaas door haar uiteengezet. Zij wijst opnieuw op stuk 13, een proces-verbaal van de politie van Antwerpen van 25 augustus 2008 en zij geeft in haar inleidend verzoekschrift, voor de goede orde en gelet op de vereiste van de taalwetgeving, een eigen vertaling. Zij meent dat uit dit proces-verbaal overduidelijk blijkt dat zij het slachtoffer is geweest van huishoudelijk geweld – lang voordat de bestreden beslissing genomen werd – hetgeen overigens enkel bevestigd wordt door de medische attesten, die zij bijvoegt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de wettelijke motiveringsplicht, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Het artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de minister terecht toepassing kon maken van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzoekster op grond van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 een bijlage 21 afleveren. Verzoekster lijkt echter van mening te zijn dat haar verblijfsrecht niet kon beëindigd worden daar zij onder de uitzonderingsbepaling beschreven onder artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet valt. Echter dient de Raad vast te stellen dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou de verwerende partij op enig ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte zijn geweest van het feit dat verzoekster meent slachtoffer te zijn van huiselijk geweld, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster ter gelegenheid van haar inleidende verzoekschrift nog stukken aanbrengt die het bestaan van het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer is, trachten te staven, wijst de Raad erop dat deze stukken niet gekend waren bij de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Een schending van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.